

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNE M REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **T. C. N.**, zastoupeného JUDr. Ing. Rudolfem Kutnarem, advokátem se sídlem Na Višňovce 1/1044, Praha 6, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2005, čj. FŘ-10009/14/04, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2007, čj. 6 Ca 202/2005 - 48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2007, čj. 6 Ca 202/2005 - 48, **se zrušuje.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad v Praze Modřanech (správce daně) vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 10. 5. 2004, čj. 73424/04/0012960/3292, darovací daň ve výši 6 192 230 Kč. Žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutím ze dne 19. 5. 2005, čj. FŘ-10009/14/04, platební výměr tak, že daňovou povinnost a daň snížil na částku 5 633 576 Kč, ve zbytku pak ponechal platební výměr nezměněn.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Namítl pouze, že „*má za to, že výše označená rozhodnutí žalovaného i platební výměr správce daně byly vydány v rozporu se zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Konkrétní důvody uvede žalobce později.*“ a „*Označená rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu a rozhodnutí Finančního úřadu v Praze-Modřanech jsou v rozporu s právními předpisy a okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši...*“.

Městský soud v Praze vyzval stěžovatele usnesením ze dne 26. 8. 2005, čj. 6 Ca 202/2005 - 11, aby uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Žalobce reagoval na výzvu městského soudu podáním, kterým uvedl, že správní rozhodnutí byla vydána v rozporu s daňovým řádem, protože žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení výslech řady svědků (v podání specifikovaných), ale žalovaný žádnou z výpovědí nepřipustil a rozhodl bez zjištění skutečného stavu věci. Dále žalobce předložil fotokopie

čestných prohlášení ze dne 5. 8. 2005, s tím, že podle nich nebyly předmětné platby darem, ale vrácením půjčky.

Městský soud žalobu zamítl. Uzavřel, že žalovaný správně posoudil částky zasílané žalobcem do ciziny jako předmět darovací daně, protože žalobce neprokázal, že se v konkrétních případech jednalo o vrácení půjčky, která mu měla být poskytnuta jeho otcem. Městský soud konstatoval, že žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky objasňující, proč byly příkazy k úhradě vyplňovány na zcela jiné subjekty, než byl poskytovatel půjčky, proto není rozhodné, zda, kdy a v jaké výši zapůjčil žalobci jeho otec peníze a na věci nic nemohly změnit ani navrhované výslechy svědků, kteří měli potvrdit existenci půjček a jejich vrácení. Předložil-li žalobce soudu čestné prohlášení ze dne 5. 8. 2005, uvedl městský soud, že k němu nemůže přihlížet, neboť tento důkazní prostředek nebyl předložen v rámci daňového řízení, prohlášení bylo sepsáno poté, kdy napadené rozhodnutí nabylo právní moci, a soud vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před správním orgánem, pro níž měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Uvedl, že nesouhlasí s tím, že by nepředložil žádné důkazní prostředky, které by objasňovaly, proč byly příkazy k úhradě vyplňovány na zcela jiné subjekty, než byl poskytovatel půjčky. Takovými důkazními prostředky byly navrženy svědecké výpovědi, zejm. výpověď otce stěžovatele C. D. D., který by správci daně vysvětlil, jak bylo pro běžného občana Vietnamu v dané době prakticky nemožné zřídit si ve Vietnamu devizový účet a proto bylo dohodnuto, že bude půjčka vrácena na účet jiné osoby.

Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že nevyslechnutí navržených svědků v průběhu odvolacího řízení není porušením procesních práv stěžovatele. Navržené svědecké výpovědi, zejména otce stěžovatele, byly rozhodující pro doložení skutečností, které stěžovatel v průběhu daňového řízení tvrdil. Nevyslechnutí těchto svědků znamenalo podle stěžovatele odepření práva na spravedlivý proces a ve svém důsledku znamenalo nesprávné vyměření daně.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že stěžovatel navrhl výslech svědků až na základě výzvy podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), tedy až v odvolacím řízení. Výslechy svědků, které jsou důkazními prostředky ve smyslu § 31 odst. 4 daňového řádu, by musely (aby se staly důkazem) prokázat správnost údajů uvedených stěžovatelem v daňovém přiznání, tj. v posuzované věci, že nevznikl předmět daně, protože bylo podáno daňové přiznání na nulovou daň. To je ovšem podle žalovaného bez dokladů vyloučeno.

Žádné z potvrzení, která stěžovatel předložil, neprokázalo vztah mezi penězi zapůjčenými otcem stěžovatele a penězi odesílanými stěžovatelem na účty T. P. P. C. a „pravděpodobně“ společnosti Dalimex, kteří byly uvedeni na platebních příkazech jako příjemci. Na žádném z platebních příkazů nebyl příjemcem otec stěžovatele, proto správce daně ani žalovaný nemohli přihlídnout k potvrzením, která stěžovatel předložil, a proto žalovaný nevyslechl otce stěžovatele, zdržujícího se v Hanoji, ani svědky zdržující se na území České republiky.

Žalovaný také připomněl, že žaloba neobsahovala žádné žalobní body, byla podána pouze v obecné rovině, a jí doplňující podání ze dne 5. 9. 2005 je spíše nepřipustným rozšiřováním žalobních bodů po lhůtě pro podání žaloby. Pokud se městský soud přesto zabýval komplexně průběhem celého řízení, byla podle žalovaného procesní práva stěžovatele plně zachována. Závěr městského soudu pak „odpovídá plně rozsahu žaloby tak, jak se ji rozhodl soud projednávat“.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Shledal přitom, že žaloba měla být odmítnuta, bez věcného přezkoumání.

Rozhodnutí žalovaného bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 30. 5. 2005. Stěžovatel podal žalobu osobně u městského soudu dne 26. 7. 2005, tedy při samém konci lhůty k jejímu podání (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V důsledku přísné dispoziční a koncentrační zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V nyní posuzované věci stěžovatel žalobou namítl pouze zcela obecně rozpor správních rozhodnutí s právními předpisy, resp. daňovým řádem, a sám přitom dodal, že konkrétní důvody doplní později. Žaloba tak neobsahovala žádný žalobní bod. Tím může být pouze dostatečně určité a individualizované tvrzení skutkových a právních důvodů, ze kterých žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

Soudní řád správní stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň nějaký žalobní bod (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Pokud jej neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, ale pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s., srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40, č. 113/2004 Sb. NSS).

Podání stěžovatele ze dne 5. 9. 2005, tedy zjevně po lhůtě pro podání žaloby, nelze považovat za včasné doplnění žalobních bodů, které, jak shora uvedeno, v žalobě nejsou vůbec. V této souvislosti se nejvíce podstatnou skutečností, že městský soud stěžovatele k doplnění žaloby vyzval. Lhůta stanovená § 72 odst. 1 s. ř. s. není lhůtou soudcovskou, a městský soud ji svým úkonem nemohl ani nepřímou prodloužit. Jiná situace by samozřejmě nastala tehdy, kdyby z žaloby bylo možné dovodit konkrétní žalobní body, k jejichž upřesnění, nikoliv však rozšíření, by doplnění žaloby vedlo. Nedostatek žalobních bodů v žalobě vedl uplynutím lhůty pro podání žaloby k neodstranitelnosti této podmínky řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a městský soud měl podle citovaného ustanovení žalobu odmítnout.

Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil a žalobu odmítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu